

Arrest

nr. 69 944 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Jezidische origine te zijn. Op 6 april 2011 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 7 april 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, R.(...) K.(...) (O.V.X), werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag integraal gebaseerd is op de asielmotieven die door uw echtgenoot, R.(...) K.(...) (O.V.6.796.298), werden aangehaald (CGVS, p. 8). U verklaart zelf geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, R.(...) K.(...) (O.V.6.796.298) de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst dient gewezen te worden op 2 tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en die van uw vrouw, met name met betrekking tot het laatste incident van 2 maart 2011. Zo stelt u dat uw vrouw weet dat u op 2 maart 2011 naar het militair commissariaat ging (CGVS, p. 23). Echter, uw vrouw stelt dat u die dag naar uw oom bent gegaan en vervolgens naar A.(...) (CGVS vrouw A.(...) A.(...) (O.V. 6.796.298), p. 9). Daarenboven ontkent uw vrouw dat u op 2 maart 2011 naar het militair commissariaat bent gegaan (CGVS vrouw, p. 9). Geconfronteerd met deze onwetendheid van uw vrouw stelt u dat ze het wel wist (CGVS, p. 23). Van dergelijk essentieel feit in uw asielrelaas – de gebeurtenissen van 2 maart 2011 waren immers de directe aanleiding om uit uw land te vluchten (CGVS, p. 15) - mag verwacht worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Ook stelt u meermaals dat uw vrouw reeds bij uw vriend A.(...) verbleef toen u er na de gebeurtenissen van 2 maart 2011 - met name na uw ontsnapping uit het militair commissariaat - aankwam (CGVS, p. 19 & 23). Uw vrouw daarentegen stelt dat u al bij A.(...) was toen ze er aankwam (CGVS vrouw, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u dat uw vrouw het eerst bij A.(...) was (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid blijft uw vrouw bij haar verklaringen (CGVS vrouw, p. 9). Van dergelijk essentieel feit in uw asielrelaas mag verwacht worden dat u en uw vrouw gelijklopende verklaringen hieromtrent afleggen. Ook dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld. Zo verklaart u dat u op 2 maart 2011 in het militair commissariaat door 1 persoon werd geslagen (CGVS, p. 19). Echter, in de vragenlijst vermeldt u dat u er werd geslagen door 2 mannen (vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u uw verklaring in de vragenlijst (CGVS, p. 21). Deze verklaring is niet afdoende. Het betreft immers een essentieel feit in uw asielrelaas bovendien heeft u de vragenlijst voor akkoord ondertekend (vragenlijst p. 4). Bijgevolg mag van u verwacht worden dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt. Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden brengen reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang. Verdere bevestiging van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in de vaststelling dat u over essentiële aspecten van uw vervolgingsprobleem nauwelijks op de hoogte bent en dat u daarenboven niet de minste inspanning heeft geleverd om zich dienaangaande verder op de hoogte te stellen. U verklaart te vermoeden dat u officieel gezocht wordt in uw land, maar dat u niet de contacten heeft om hierover uitsluitsel te hebben. Ook denkt u dat er tegen u een arrestatiebevel is uitgevaardigd maar uiteindelijk weet u het niet meer. U stelt niet te weten of er aangaande u reeds een zaak voor de rechtbank is gebracht. U stelt ervan overtuigd te zijn dat u van iets wordt verdacht of beschuldigd maar weet hierover niets meer dan dat het te maken heeft met uw legerdienst (CGVS, p. 7). Gezien bovenstaand gebrek aan relevante informatie in uw hoofde dient het des te onaannemelijker te worden genoemd dat u heeft nagelaten een poging te ondernemen om zich verder te informeren over de gerechtelijke stappen die tegen u zouden zijn genomen. U verklaarde dat u geen contact had met het thuisfront en bijgevolg geen informatie heeft over verdere ontwikkelingen in uw vervolgingsproblematiek (CGVS, p. 20). Als reden voor dit gebrek aan initiatief gaf u aan dat het mogelijk is dat uw telefoongesprekken zouden worden afgeluisterd of dat eventuele briefwisseling van u met uw familie zou kunnen worden gelezen door derden (CGVS, p. 4). Deze poging tot uitleg overtuigt niet. Alvast geeft u zelf aan dat dit slechts een ongefundeerd vermoeden is van u. Daarenboven dient te worden gesteld dat er diverse communicatiemiddelen bestaan, en dat de communicatie dusdanig kan worden georganiseerd dat dergelijk risico kan worden omzeild, bijvoorbeeld door communicatie via tussenpersonen. Zo bijvoorbeeld blijkt uit uw verklaringen dat u een zus heeft die in de Russische Federatie verblijft en die bijvoorbeeld bij haar familie in Armenië zou kunnen informeren over het lot van haar broer (CGVS, p. 4). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u omwille van bovenstaande problemen met het militair commissariaat in 2005 en 2009 reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk (CGVS, p. 6 & 7). Beide keren heeft u de beslissing in het kader van uw asielaanvraag niet afgewacht en bent u vrijwillig teruggekeerd naar uw land zonder aannemelijke reden (CGVS, p. 6). Meer bepaald bent u de eerste keer teruggekeerd naar uw land omdat u dacht dat uw problemen gestopt waren en omdat u uw familie miste (CGVS, p. 6). Na uw tweede asielaanvraag in Oostenrijk bent u teruggekeerd omdat u uw kinderen miste (CGVS, p. 7). Daarbij is het hoogst opmerkelijk dat u voor een tweede keer van Oostenrijk naar uw land terugkeerde, terwijl u er na uw

eerste terugkeer opnieuw werd bedreigd en afgeperst waardoor u zich genoodzaakt voelde om opnieuw uit uw land te vluchten en een tweede asielaanvraag in Oostenrijk in te dienen (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees jegens uw land. Ook dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. U verklaart met uw gezin en met een smokkelaar, A.(...) genaamd, vanuit de luchthaven van Zvartnots naar een onbekend land te hebben gevlogen (CGVS, p. 11). Vervolgens zijn jullie per auto naar België gereisd (CGVS, p. 11). In de luchthaven waar u geland bent, werden de reisdocumenten gecontroleerd (CGVS, p. 11). Gedurende de autorit die 4 à 5 uur zou hebben geduurd, is er geen controle geweest (CGVS, p. 11). U weet niet of u met uw eigen of met een vals paspoort naar België bent gereisd (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kunt geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet in welk land u met het vliegtuig geland bent en u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw vrouw omtrent uw paspoort dat u aan A.(...) heeft afgegeven. Zo stelt u dat u uw paspoort in 2008 heeft gekregen bij de daartoe bevoegde dienst in Armavir, vroeger Hoktemberyan genaamd (CGVS, p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaart dat A.(...) uw paspoort een week voor jullie vertrek uit Armenië heeft afgehaald bij de paspoortdienst in Armavir (CGVS vrouw, p. 6). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkent u de verklaringen van uw vrouw (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid stelt uw vrouw eerst dat ze het zo weet, vervolgens weet ze het niet meer (CGVS vrouw, p. 6). Er mag redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen afleggen. Wat de door u verklaarde discriminatie in Armenië omwille van uw etnische origine - u werd uitgelachen wanneer u zich buiten uw dorp, waar mensen u wél kenden en respecteerden, begaf, en u kon uw goederen op de markt slechts voor een zeer lage prijs verkopen (CGVS, p. 20) - betreft, dient opgemerkt te worden dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, de kopie van uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw 2 dochters, G.(...) en T.(...), uw huwelijksakte en het duplicaat van de geboorteakte van uw vrouw bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit en de identiteit van uw gezin. Echter, ze bevatten geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Uw militair boekje vermeldt dat u werd vrijgesteld van uw militaire dienst omwille van een ziekte. Doch bevat dit militair boekje geenszins informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de faxkopie van de convocatie betreft, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de convocatie niet overeenstemmen met de inhoud van de faxkopie van de betreffende convocatie. Zo verklaart u dat in de convocatie niet vermeld staat waarom u zich bij het militair commissariaat diende aan te melden (CGVS, p. 18). De convocatie zelf daarentegen vermeldt wel een reden voor aanmelding, namelijk een medisch onderzoek. Ook dient vermeld te worden dat de convocatie enkel aantoonde dat u wordt opgeroepen voor een nieuwe medische controle, iets wat ook in uw militair boekje als een verplichting wordt vermeld (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan de convocatie geenszins aantonen dat de oproeping onwettig is en kan het bijgevolg de door u verklaarde problemen niet aantonen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen."

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, R.K. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot R.K.

2.2.1. De Raad heeft in het arrest nr. 69 943 van 16 november 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd immers een tolk Armeens-Nederlands aangesteld, hoewel verzoeker beter Jezidi spreekt dan Armeens. De tolk zou dit echter niet hebben doorgegeven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas op basis van het feit dat hij nauwelijks op de hoogte is van essentiële aspecten van zijn vervolgingsprobleem en niet de minste inspanning zou hebben geleverd om zich dienaangaande verder op de hoogte te stellen. Verzoeker heeft echter gehandeld zoals elk normaal en zorgvuldig persoon die bedreigd wordt en in gevaar verkeert. Het was redelijkerwijze onmogelijk om meer concrete informatie te bekomen. Verzoeker heeft via zijn vader getracht een klacht neer te leggen bij het parket. Het parket wenste deze klacht echter niet te behandelen en keerde zich zelfs tegen verzoeker. Op dat moment is verzoeker gevlucht.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De commissaris-generaal hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas aangezien er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekers echtgenote. Verzoekers echtgenote was tijdens het interview echter verward aangezien zij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen, reeds twee kinderen verloren heeft en twee operaties heeft ondergaan. Zij heeft aldus psychische problemen. Door haar verzwakte psychische toestand kan zij zich bovendien niet alles even goed herinneren. Er is aldus geen sprake van tegenstrijdigheden.

In een vierde middel voert verzoeker opnieuw een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelde een tegenstrijdigheid vast tussen verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS en zijn verklaringen in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoeker verklaarde op het CGVS immers op 2 maart 2011 door één man te zijn geslagen terwijl hij in de vragenlijst bij DVZ stelde door twee personen te zijn geslagen. In de vragenlijst voor DVZ bedoelde verzoeker echter zijn eerdere ervaringen in het leger in 2002, toen hij door veel personen werd geslagen.

In een vijfde middel voert verzoeker weerom een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat het CGVS voorhoudt, waren er wel degelijk aannemelijke redenen voor verzoekers vertrek uit Oostenrijk en terugkeer naar Armenië in 2005 en 2009. In 2005 dacht hij namelijk dat de problemen in Armenië waren opgehouden en miste hij zijn familie en zijn thuisland. In 2009 vreesde hij voor de veiligheid van zijn kinderen, waardoor hij terugkeerde naar Armenië.

In een zesde middel voert verzoeker opnieuw een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De concrete details betreffende de reisweg doen geen afbreuk aan het gevaar dat verzoeker in Armenië loopt. Verzoekers echtgenote weet, gezien haar ernstige psychische toestand, niet meer hoe de paspoorten in Armenië werden bekomen en wie deze afhaalde.

In een zevende middel ten slotte, voert verzoeker een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verklaringen aangaande de inhoud van de convocatie zijn niet contradictoir, aangezien hij, toen hij tijdens zijn gehoor stelde dat in de convocatie de reden voor zijn oproeping niet werd meegedeeld, bedoelde dat de opgegeven reden, het medisch onderzoek, een drogreden was.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat (i) er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote; (ii) er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen verzoekers verklaringen in het gehoorverslag en zijn verklaringen in de vragenlijst bij DVZ; (iii) verzoeker nauwelijks op de hoogte is van essentiële aspecten van zijn asielrelaas en niet de minste inspanning heeft geleverd om zich dienaangaande verder op de hoogte te stellen; (iv) verzoeker reeds tweemaal een asielaanvraag indiende in Oostenrijk maar telkenmale zonder aannemelijke reden naar Armenië terugkeerde alvorens er een beslissing genomen werd; (v) verzoeker zijn vluchtroute niet aannemelijk wist te maken.

Waar verzoeker stelt dat er een tolk Armeens-Nederlands werd aangesteld, hoewel hij beter Jezidi spreekt dan Armeens, en dat de tolk dit niet zou doorgegeven hebben aan het CGVS, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zelf Armeens opgaf als zijn moedertaal en nooit melding heeft gemaakt van een communicatieprobleem met de tolk. Integendeel, op de controlevraag of verzoeker de tolk goed verstond tijdens het gehoor op het CGVS, antwoordde verzoeker bevestigend (stuk 4b, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, 1, 2 en 22). Het is dan ook niet dienstig om a posteriori op te merken dat verzoeker beter Jezidi spreekt dan Armeens. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding, werd niet geschonden.

Verzoeker tracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van de gerechtelijke stappen die tegen hem zijn genomen, doch slaagt hier niet in. Deze elementen raken nochtans de kern van zijn asielrelaas. Hij beperkt zich tot het herhalen van zijn asielmotieven en de bewering dat hij gehandeld heeft zoals elke normale en zorgvuldige persoon die in gevaar verkeert. Dit volstaat niet om de concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Er kan immers redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij veelvuldige en ernstige pogingen onderneemt om op de hoogte te zijn en te blijven van de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker blijft hierbij in gebreke en dit tast de ernst van zijn vluchtelingenrechtelijke vrees aan. De Raad beaamt aldus dat het onaannemelijk is dat verzoeker heeft nagelaten een poging te ondernemen zich dienaangaande verder te informeren en beaamt eveneens dat het ongefundeerde vermoeden van verzoeker dat zijn telefoongesprekken afgeluisterd zouden kunnen worden, niet overtuigt. Er kan dan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen aangezien de bestreden beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Verder slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote te weerleggen. Zo stelde de bestreden beslissing vast dat verzoekers echtgenote ontkende dat verzoeker op 2 maart 2011 naar het militair commissariaat ging. Zij houdt voor dat hij eerst naar zijn oom ging en daarna naar hun vriend A. Verzoeker houdt vol dat zijn echtgenote er wel van op de hoogte was dat hij naar het militair commissariaat ging. Waar verzoeker ter verklaring van deze incoherentie aanvoert dat zijn echtgenote door haar verzwakte psychische toestand niet in staat is zich alles even goed te herinneren, dient vastgesteld te worden dat verzoekers echtgenote tijdens het gehoor geen gewag maakte van enige psychische of geheugenproblemen en dat eveneens nagelaten wordt deze problemen te attesteren. De opmerking dat men van een uren durend gehoor op het CGVS gestresseerd raakt, kan niet weerhouden worden nu het gehoor van verzoekers echtgenote slechts 45 minuten duurde (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, 10). Het herhalen van asielmotieven is evenmin bij machte de tegenstrijdigheden te weerleggen. De fotokopie van de convocatie, waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend gezien deze makkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren is (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet aan dat verzoeker daadwerkelijk naar het militair commissariaat ging. Daarnaast stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote bij A. was toen hij daar aankwam na zijn ontsnapping uit het militair commissariaat. Verzoekers echtgenote daarentegen, houdt voor dat verzoeker bij A. aanwezig was toen zij daar aankwam. De post factum bewering dat verzoekers echtgenote op het moment dat verzoeker aankwam even buitenshuis vertoefde en daardoor verklaarde dat verzoeker al bij

A. was toen zij daar aankwam, is niet bij machte de tijdens het gehoor op het CGVS gedane vaststellingen te weerleggen, net zomin als de voorgehouden, doch ongestaafde, psychische problemen van verzoekers echtgenote.

Aangaande de incoherentie die werd vastgesteld tussen verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, waar hij stelt op 2 maart 2011 in het militair commissariaat door één persoon te zijn geslagen, en zijn verklaringen in de vragenlijst bij DVZ, waar hij stelt door 2 personen te zijn geslagen, voert verzoeker aan dat het een essentieel feit is dat verzoeker werd geslagen op 2 maart 2011. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij een essentieel feit op een coherente manier kan weergeven, wat hij echter nalaat. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij in de vragenlijst bij DVZ zijn eerdere ervaringen in het leger in 2002 bedoelde, toen hij door veel personen werd geslagen. Deze post factum bewering, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen, is echter niet bij machte de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

De bestreden beslissing stelde tevens terecht vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas bijkomend ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker reeds in 2005 en in 2009 in Oostenrijk een asielaanvraag indiende doch tweemaal zonder aannemelijke redenen naar Armenië terugkeerde alvorens een beslissing werd genomen. Dit is des te meer onaannemelijk daar hij na zijn eerste terugkeer naar Armenië opnieuw bedreigd en afgeperst werd waardoor hij zich genoodzaakt voelde terug naar Oostenrijk te vluchten. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van zijn asielmotieven en is aldus niet in staat een ander licht op de zaak te werpen.

Verzoeker slaagt er niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn vluchtroute en de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande zijn paspoort te herstellen door te verwijzen naar de psychische toestand van zijn echtgenote en door te stellen dat de concrete details van de reisweg geen afbreuk doen aan het gevaar dat hij in Armenië loopt. Hoger werd reeds aangehaald dat er nergens melding werd gemaakt van psychische problemen van verzoekers echtgenote tijdens het gehoor en dat er evenmin enig medisch document werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij geheugenproblemen zou hebben, waardoor deze opmerking niet dienstig is om de gedane vaststellingen te ontkrachten. Het feit dat verzoeker zijn vluchtroute niet aannemelijk weet te maken, doet wel degelijk afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Met betrekking tot het paspoort dat verzoeker voorlegt, stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.

Waar verzoeker opmerkt dat hij, wanneer hij verklaarde dat de reden voor zijn oproeping niet in de convocatie te lezen is, 'bedoelde' dat het opgegeven medisch onderzoek een drogreden was, dient vastgesteld te worden dat deze gekunstelde post factum verklaring niet afdoende is om de tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ook de overige stukken die nadien werden toegezonden, nl. de convocatie om zich aan te melden bij het militair commissariaat, een ziekteattest d.d. 06/09/2002 en een beslissing d.d. 10/09/2002 van het Ministerie van Defensie Armenië, betreffen slechts fotokopieën waaraan, zoals hoger reeds gesteld, geen bewijswaarde kan worden verleend.

2.2.3.2. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en bijgevolg tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.2.4. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter staving van zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.2.2. Aangaande de door verzoekster gevoegde stukken, een fotokopie van haar paspoort, een convocatie om zich aan te melden bij het militair commissariaat, een ziekteattest d.d. 06/09/2002 en een beslissing van het Ministerie van Defensie Armenië d.d. 10/09/2002, stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER